

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch (przewodniczący)
SSN Anna Dziergawka (sprawozdawca)
SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie skazanego **R. S.** ,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2026 r.,
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 6 lutego 2026 r., sygn. akt IV KO 179/25
o odmowie przyjęcia wniosku skazanego
o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 22 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 495/22,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach
z dnia 21 lipca 2022 r., sygn. akt IV K 207/20,
wobec jego oczywistej bezzasadności,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił
utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

Anna Dziergawka

Adam Roch

Stanisław Stankiewicz

UZASADNIENIE

Skazany R.S. w piśmie z 10 października 2025 r. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w

Katowicach dnia 22 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 495/22, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 21 lipca 2022 r., sygn. akt IV K 207/20.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 6 lutego 2026 r., sygn. akt IV KO 179/25, w punkcie 1 na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania karnego wobec jego oczywistej bezzasadności, a w punkcie 2 tego orzeczenia stwierdził brak podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu.

Skazany wniósł zażalenie na powyższe postanowienie w zakresie punktu 1, wskazując, że nie został rozpoznany jego wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu, orzekający w sprawie sędzia został powołany przez Neo KRS, a ponadto załączył oświadczenie osoby postronnej, wskazujące na istnienie nowego faktu umożliwiającego wznowienie postępowania w sprawie. Ponadto skarżący odwołał się do stronniczości sędziego Sądu Apelacyjnego K.M.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie zauważyć należy, że postępowanie wznowieniowe nie służy prowadzeniu na nowo kontroli ustaleń i ocen prawnych dokonanych podczas zwykłego toku instancji. Uruchomienie tego postępowania może nastąpić w wypadku przedstawienia sądowi konkretnych i poddających się weryfikacji faktów oraz dowodów potwierdzających, że dotychczasowe rozstrzygnięcie było błędne, a postępowanie powinno zostać ponowione.

Zgodnie z art. 545 § 2 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika. Natomiast § 3 powołanego artykułu stanowi, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, że oczywista bezzasadność wniosku ma

miejsce także wtedy, gdy wniosek zostanie oparty na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 21 września 2023 r., III KZ 13/23; postanowienie SN z dnia 7 listopada 2023 r., III KO 86/23; postanowienie SN z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 36/19).

W świetle powyższego, Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu trafnie ustalił, iż skazany nie przedstawił żadnych argumentów, które mogłyby stanowić którąkolwiek z przesłanek do wznowienia postępowania. Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że Sąd Najwyższy odniósł się do wszystkich okoliczności, na które we wniosku o wznowienie postępowania powołał się skazany, a które jego zdaniem miały świadczyć o potrzebie wznowienia postępowania. W ocenie Sądu Najwyższego argumentacja skazanego sprowadza się do kwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, będących podstawą skazania, które to argumenty nie należą do podstaw wznowieniowych. Sąd Najwyższy wskazał jednoznacznie, że twierdzenia skazanego odnośnie do nowego źródła dowodowego w postaci oświadczenia, oceniane przez pryzmat całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie wskazują na wysokie prawdopodobieństwo, że wydany wyrok jest błędny czy też niesłuszny. Sąd Najwyższy również w sposób szczegółowy odniósł się do powoływanej przez skazanego okoliczności braku bezstronności sędziego Sądu Apelacyjnego K.M.. Skarżący w żadnym zakresie nie wykazał, iż zaskarżone postanowienie zostało wydane z rażącym naruszeniem prawa czy też zostało oparte na wadliwie dokonanych ustaleniach faktycznych.

Za nieuzasadnioną należy również uznać argumentację skarżącego co do nierozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. Przepis art. 545 § 3 k.p.k., który stał się podstawą zaskarżonego rozstrzygnięcia, umożliwia odstępstwa od konieczności przeprowadzenia różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, w tym wyznaczenia obrońcy z urzędu, na co wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia (str. 7 uzasadnienia). Wstępna analiza

wniosku skazanego doprowadziła do uznania, że jest on oczywiście bezzasadny. Tym samym nieuzasadnione było wzywanie skazanego do uzupełnienia braku formalnego, poprzez sporządzenie wniosku przez podmiot profesjonalny jak i wyznaczenia mu obrońcy z urzędu. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych (zob. postanowienie SN z dnia 20 stycznia 2026 r., sygn. II KO 225/25).

Odnosząc się do argumentacji skarżącego o rozpoznaniu sprawy przez sędziego Sądu Najwyższego Pawła Kołodziejewskiego, powołanego na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, wskazać należy, iż okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności (zob. art. 29 § 3 ustawy o Sądzie Najwyższym). Sposób powołania sędziów na podstawie art. 9a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., czyli przez Sejm, jest zgodny z Konstytucją, o czym orzekł Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt K 12/18.

Także z orzecznictwa międzynarodowego można wywnioskować, że udział Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., w procesie powoływania sędziów, nie może sama w sobie prowadzić do powzięcia wątpliwości co do niezawisłości sędziów wyłonionych w tym procesie ani statusu sądu z ich udziałem (zob. np. wyrok TSUE z dnia 21 grudnia 2023 r. L.G. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa, C-718/21; wyrok TSUE z dnia 24 marca 2026 r., C-521/21).

Reasumując, na gruncie złożonego osobiście przez R. S. wniosku o wznowienie już *prima vista* jasny był brak okoliczności wskazujących na zmaterializowanie się którejkolwiek z podstaw wznowieniowych, co słusznie skutkowało jego uznaniem za oczywiście bezzasadny, a w konsekwencji odmową jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Stanowiska tego w żadnym stopniu nie podważa argumentacja przedstawiona w zażaleniu skarżącego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł]

Anna Dziergawka

Adam Roch

Stanisław Stankiewicz